

COMMEMORACIÓ DEL VINTÈ ANIVERSARI DEL PROGRAMA "135 ESCONS"

Palau del Parlament, 20 de juny de 2006

Per cloure aquest acte voldria felicitar tot l'equip, tots els equips que fan i que han fet possible que durant aquests vint anys el programa *135 escons* hagi arribat a totes les llars catalanes. I voldria expressar-los el meu reconeixement pel rigor que han demostrat en la feina diària i pel treball fet amb vocació de servei públic, uns principis que, a més a més, coincideixen, com bé saben, amb els d'aquesta institució, amb els d'aquesta casa.

Entre altres, un dels nostres objectius com a institució és justament el de fomentar la formació ciutadana, especialment en l'àmbit de la política, és a dir, obrir les portes a la societat i aconseguir acostar-nos a la realitat del país. En el fons, es tracta d'un exercici de salut democràtica.

Una ciutadania amb més coneixements i més ben informada té més esperit crític i capacitat de decidir. Ara bé, subratllo que cal, que ens cal, una societat ben informada. I és que la informació pot acabar derivant en desinformació si el contingut és excessiu, esbiaixat, tendencios, poc rigorós. Quan s'arriba a aquest punt es confon part de la ciutadania, que no és capaç d'entendre el missatge, i, al final, pot ser que en prescindeixi.

Acabem de tancar un procés històric per al nostre país amb la celebració del referèndum del nou Estatut de Catalunya. El «sí» ha guanyat amb claredat: tenim un nou estatut ratificat per la societat catalana, un estatut que ja és nostre, que ja és de totes i tots els catalans, i això ningú, absolutament ningú, no ho pot posar en dubte.

Però, com ja vaig apuntar abans de la consulta, considero necessari parar atenció en el percentatge de participació. Potser ara que el text ja ha estat ratificat és un bon moment perquè tots els partits polítics, sense excepció, analitzem, analitzin, quin tipus de missatge hem fet arribar als ciutadans. Segurament, hi ha algun element que podem millorar.

Ens trobem en un moment polític complex per intentar canviar, però és necessari si no volem girar-nos d'esquena al ciutadà definitivament. I per retornar a la pedagogia i a l'explicació serena vostès, els periodistes, tenen un paper essencial.

Es tracta d'una feina tan fàcil, o tan difícil, segons com es miri, com la que ha dut a terme al llarg d'aquests vint anys el programa *135 escons*: fomentar l'explicació pausada, l'exemple, l'argumentació, l'anècdota.

Vostès tenen l'oportunitat d'explicar als ciutadans i les ciutadanes què hi passa, al nostre país; què fan les institucions que ells escullen, precisament; quines lleis i quines accions poden modificar la seva vida, i, per tant, quines d'aquestes lleis poden acabar millorant la seva qualitat de vida.

Històricament, existia en el context dels parlaments, en les Corts, una figura, que era la del cronista parlamentari, de vegades periodista, de vegades literat famós. Hi ha cròniques absolutament sucoses, de molts moments de la història parlamentària, tant de Catalunya com de l'Estat espanyol. Segurament també eren moments en què el millor parlamentari o la millor parlamentària – normalment era el millor parlamentari, en aquella època, perquè poques dones hi havia– era el millor orador, el qui parlava més bé, el qui s'expressava sense papers i el qui tenia l'ànim més encès, fins i tot, en determinats moments.

I és evident que els temps canvien, i el parlamentarisme també ha canviat, i la manera d'explicar què es fa al Parlament també. Avui segurament el millor diputat o la millor diputada –per sort això sí que s'ha corregit– no és només el qui millor parla, el qui millor s'expressa o el qui surt amb menys papers. Justament és el contrari: segurament és el qui té més informació, més bona informació, el qui la sap utilitzar millor i la sap comunicar més bé.

Doncs bé, d'alguna manera, el cronista parlamentari també ha canviat. I en aquest sentit és evident que el seu programa, *135 escons*, no deixa de representar aquesta adaptació, una bona adaptació al mitjà televisiu, i, per tant, en la seva evolució han sabut integrar aquest canvi.

El país, aquest país, necessita uns mitjans de comunicació amb vocació de servei públic i uns professionals preparats i motivats. I en aquest punt m'aturo, i

ho faig amb tota la consciència: l'amenaça de tancament de Ràdio 4 i de Televisió Espanyola a Catalunya va justament en la línia contrària.

Ho he dit i ho repeteixo avui: Catalunya, la seva cultura, la seva llengua, no es poden permetre de cap de les maneres perdre quota i pes específic en el mapa audiovisual del país. En aquest sentit, reitero el suport del Parlament a tota la plantilla de treballadors i reclamo de nou un esforç de sensibilitat a qui correspongui perquè, d'alguna manera, no es plantegi ja més el tancament. Abans el director parlava d'interrupcions breus. Doncs ni breus ni llargues. Prou interrupcions.

Acabo, ara sí definitivament. Moltes felicitats de nou per la feina, per la bona feina que vostès han fet durant vint anys. Gràcies a vostès molts de nosaltres hem arribat a les llars dels ciutadans i les ciutadanes, ens hem pogut colar al seu menjador a l'hora de dinar o a l'hora de sopar, depenent del moment, i amb això ens hem fet més propers, que en la política que avui hem de ser capaços de fer tots plegats és molt important. Moltes gràcies, doncs, per la bona feina feta i molt de coratge per als temps que s'aproximen.

Sort i gràcies.